

AUSTRUMA GAITA

AKADĒMISKĀS VIENĪBAS AUSTRUMS VALDES INFORMĀCIJA

Nr. 66

2011. gada 1. septembris – 2011. gada 31. decembris

Akadēmiskā izziņa kopā ar Janīni Kursīti

Profesores Janīnas Kursītes vārds Austrumā jau sen nav svešs. Kopš akadēmiskā izziņas brauciena uz Kēnigsbergu, kad vai puse autobusa bija austrumieši, sadarbība ar profesori gājusi kuplumā. Aizvadītā vasarā austrumieši piedalījās četros izziņas braucienos – „Latgales kulinārais mantojums”, „Igaunija un Setu zeme”, „Krievijas Latvijas pierobeža - Abrene, Pečori, Pleskava, Novgoroda, Puškina kalni” un „Latvijas un Lietuvas pierobeža – Sventāja, Bārta un Priekule”.

Austrumieši pie Puškina pieminekļa Krievijā

Par to, ka Janīnu mīl, tur cienā un godā, mēs visspilgtāk pārliecinājāmies Latgalē, kur vai ikkatrā tikšanās reizē tika locīts Latgales dainu un deju pūrs, klāti azaida galdi un lepni uzņemti ciemiņi, neskaitot kumosus. Te nu gan jāteic, ka paši brauciena dalībnieki bija daudz skaudīgāki, par ko pārliecinājās vb. Viesturs Pauls Karnups, kad viņa roka sniedzās pēc vēl viena Latgales kulinārijas brīnuma. Visur putoja alus, neiztika arī bez šmakovkas, un otrajā dienā bija tik lielas lustes, ka mājup braukšana uz Rīgu aizkavējas pa veselu stundu.

Savukārt Igaunijas tūrē vispirms iepazīnām Muļķu zemes (Mulgimaa) putru, līdz nonācām Peipusa ezera salā (Pīrisāre), kur sirmāis kapteinis, lēns kā pati mūžība, nesteidzoties mūs vadāja pa salu ar 80 iedzīvotājiem. Priecājāmies par jauno prāmi, līdz nākošajā tikšanās reizē uzzinājām, ka tas zvejnieku svētkos uztriekts uz akmeņiem. Brauciena lielākais ieguvums bija atziņas par senu dzīves gudrību – mēs steidzamies, taču kapteinis iet lēnām, un paspēj šai dzīvē vairāk nekā steidzoties.

Šoka terapija mūs sagaidīja vai uz soļa lielajā Krievzemes apceļošanā. Ceļš no Pleskavas uz Novgorodu bija tāds, it kā šeit pārvietotos ar zirgu pajūgu, jo auto varēja braukt tikai pa ceļa nomali. Savukārt Rīgas – Pleskavas šosejas visgludākais asfalts bija tieši Krievijas teritorijā. Pleskavā, vakarējot upes krastā, šašliku dūmos klausījāmies krievu romances vietējo degvīna cienātāju izpildījumā. Novgorodā bijām aculiecinieki kārtējām kāzām, kur tika zagtas līgavas un bēdu sagrautie līgavaņi kā Puškina kalnos bēdās slīcinājās dižvīru dzērienos.

Visspilgtākie iespaidi mūs sagaidīja Puškina kalnos, kur vietējās gides tik aizrautīgi un dedzīgi stāstīja Puškina pirts ainas, ka mūsu draugs vb. Ainārs Dimants un arī šī raksta autori vēl ilgi sarunās iztēlojās skatu, kā rīta agrumā izcilais dzejnieks vēris pirts durvis, ar galvas triecienu, palīdzot mērķtiecīgi raidītai dūrei, šķēlis pret rītu sasalušo ūdens grāpi, tad strauji tajā meties, rumulējoties dzestrajā ūdenī, tūdaļ skrējis no pirts, lecis straujā zirgā, kas vienos auļos to nesis rīta miglā pretim mīlotajai sievietei. Te gandrīz jāvelk paralēles ar Krišjāni Valdemāru, kurš ilgus gadus nespēja dzēst atmiņā pirmos iespaidus, kad Rojā pirmo reizi ieraudzīja jūru. Puškina kalnos mūsu skatus saistīja senās dzirnavas, kuras, kā zināja teikt viedās gides, ir redzējušas Puškinu. Par to, vai dzejnieks kādreiz ir ieraudzījis šīs dzirnavas, gan vēsture klusē. Toties liepu aleja mūs pārsteidza ar diviem iežogotiem kokiem, jo te esot staigājis Puškina. Tieši šīs divas liepas ir viņu redzējušas. Par to, vai Puškina dzīvē ir redzējis liepas, atkal vēsture klusē.

Abrene, Lauri un Kacēni mūs pārliecināja, ka Otrais pasaules karš gan ir beidzies, pa aizaugušām sliedēm 1944. gadā aizgāja pēdējais vācu ešelons, bet tā arī labāki laiki šim Dieva un cilvēka pamestam nostūrim nav pienākuši. Ko darīt? Brauciet un atstājiet naudu depresīvajā Abrenes aprīņķī!

Kurzemes viedumu un rucaviešu dāsnumu mēs baudījām Rucavas Goda mielastā, kur ar Prof. J. Kursīti nonācām, apceļojot teritoriju, ko Latvija 20. gs. sākumā uzdāvināja Lietuvai. Sventajā lietuvieši ir uzcēlušī milzīgu baznīcu, tādejādi apliecinot, ka vispirms svešas zemes tiek paņemtas ar ticību, reliģiju, un tikai tad tiek apgūtas tautsaimnieciski. Šai pat braucienā izstaigājām Induļa un Ārijas takas, līdz Ārija atskrēja, iemiesojusies sunī, un arī Indulis, kā vēlāk izrādījās, bija slēpta kucīte. Te nu vietā pieminēt Saules kaujas piemiņas ansambli, kas top netālu no Šauļiem, jo arī te daudz nezināmā – neviena aculiecinieka dzīvajos vairs nesastapt, un arī Latvijai un Lietuvai katrai pašai ir savs Eiropas centrs.

Draugi! 20. septembrī profesore Janīna Kursīte viesojās Austrumā un stāstīja par savu ekspedīciju pa Dzintaru ceļu no Pāvilstas līdz Gdaņskai. Nākamgad viņa atkal aicina austrumiešus dodies šajos izziņas braucienos, arī 20 cilvēku grupā uz Rietumukrainu (Poļesje), tādēļ jau laikus piesakiet savu dalību vb. Gintam Šīmanim.

vb. Gints Šīmanis, sav. Agris Zihmanis

Austrumiešu ekspedīcija uz Roņu salu

Vasaras vidū austrumieši un viņu draugi 18 cilvēku sastāvā ar burinieku “Libava” devās apciemot Roņu salu. 13. jūlija rītā lielākā daļa austrumiešu ar vilcienu no Rīgas devās uz Lielupes staciju, no kurienes, apvienojušies ar pārējiem ceļotājiem, tālāk virzījās uz Lielupes ostu. Tur mūs jau gaidīja 2007. gadā būvētais

burinieks “Lībava” ar atraktīvo kapteini Anatoliju. Pats kuģis veidots kā hercoga Jēkaba laika kuģu kopija ar burām, tekelažū un pat lielgabaliem.

Pulksten 11:10 devāmies ļoti mierīgā jūrā. Apmetuši likumu ap Rīgas Jūras līča reidā stāvošajiem kuģiem, uzņēmām kursu uz Roņu salu. Dziesmām skanot un laika apstākļiem arvien uzlabojoties (jūra bija gluda kā spogulis, vēja nebija un saule spīdēja) ap pulksten 19 vakarā ar liелgabala šāvienu iegājām Roņu salas ostā. Apbruņojušies ar pārtikas (īpaši desu) un atspirdzinošu dzērienu krājumiem gar jūras krastu devāmies nedaudz vairāk kā kilometru garā pastaigā gar jūras krastu uz pirti ar nosaukumu “Limo sauna”. Novietojūši mantas un sacēluši teltis, sākām gatavot ēst un gatavot pirti.

Roņu salas ekspedīcijas burinieks “Libava”

Pavisam drīz piekrasti pieskandinājām ar latviešu dziesmām, kuras nerimās līdz pat nākošā rīta agrumam. Dziesmu starplaikos tika diskutēts par daudzām un dažādām tēmām gan savā starpā, gan ar ciemos atnākušajiem 3 no aptuveni 40 salas pastāvīgajiem iedzīvotājiem. Nākošajā rītā nedaudz atpūtušies no brašās dziedāšanas, devāmies pastaigā pa salu. Apmeklējām visus galvenos salas apskates objektus: Gustava Eifeļa 1877. gadā būvēto Roņu salas bāku, 1644. gadā būvēto Roņu salas koka baznīcu, 1912. gadā būvēto Roņu salas jauno baznīcu, kā arī vienīgo salas ciematu ar tā koka apbūvi.

Ciemojoties salas vienā no, šķiet, 2 veikalēm, no kapteiņa uzzinājām, ka vētras dēļ, iespējams nāksies pavadīt uz salas visu 14. jūlija dienu. Pēc nelielām apdomām kapteinis gan nolēma doties atceļā, jo vētru solīja tikai vakarā, kad mums jau teorētiski bija iespēja būt uz sauszemes Latvijā. Devāmies jūrā ap pulksten 12, kas bija pilnīgs pretstats iepriekšējā dienā piedzīvotajam. Kuģi šūpoja un atceļā neiztika bez austrumiešiem, kuri tik labi nejutās. Kapteinis gan viņus, kas jūras nepieredzējušajiem austrumiešiem likās lieli, nodēvēja par “bērnu čurām”. Arī debesis nebija pārāk labvēlīgas un visu atceļu smidzināja sīks lietutiņš.

Vienīgais ievērojamais un interesantais notikums atceļā bija kādas gumijas laivas pamanīšana jūras vidū. Tika veikta glābšanas operācija un beigās izrādījās, ka tas patiesībā bija gumijas pūslis no "Līvu akvaparka", kurš atrodas netālu no Lielupes ostas. Tā kā akvaparks ir norobežots no Lielupes un jūras, tad jautājums, kā pūslis nokļuva jūrā, paliek atklāts. Ap pulksten 20 vakarā pietājām krastā uz cietzemes un devāmies katrs savās gaitās - citi ar vilcienu uz Rīgu, citi ar auto uz visām tām debess pusēm, kur bija jādodas.

jn. Mikus Žagata

JAUNO AUSTRUMIEŠU SALIDOJUMS

Šī gada ikgadējais *Jauno austrumiešu salidojums (JAS)* tika organizēts augusta otrajā nedēļas nogalē, no 12. līdz 14. augustam. Pasākums bija ļoti plaši apmeklēts: austrumiešu, austrumiešu ģimenes locekļu un draugu skaits sasniedza trijus desmitus, kuri kopā izvietojās pavisam 11 kanoe laivās. Par laivojamo upi tika izvēlēta Mēmele, Latvijas un Lietuvas robežupe, bet iekāpšana laivās tika organizēta pie Vecmēmeles ciema. Lielākā daļa salidojuma dalībnieku pirmās nakts nometnes vietā ieradās jau piektdienas 12. augusta pievakarē, saslēja teltis un, sarīkojuši savstarpējo iepazīšanos, vēl kādu laiciņu pēc pusnakts diskutēja gan par virkni agrāko JASu, gan par visdažādākajiem dzīves notikumiem. Tā kā laiks bija salīdzinoši mitrs, tad lieti noderēja teritorijā izbūvētā lapene.

Jaunietis Mārtiņš Slišāns un vecbiedrs Mārtiņš Tarlaps laivo (sav. Jāņa Baltiņa foto)

Pamodušies, pabrokastojuši un sagaidījuši aizkavējušās laivas, devāmies ceļā 13. augusta pusdienlaikā. Laiks bija nedaudz apmācies, bet tas pacilāto garastāvokli sabojāt nespēja. Visu dienu laivotājiem bija iespēja baudīt Mēmeles rāmo plūdumu, kā arī Latvijas ainavas upes labajā un Lietuvas ainavas upes kreisajā krastā ar pierobežai neiztrūkstošajiem robežstabiņiem. Laikam pamazām uzlabojoties, dienas otrajā pusē bija iespējams arī sauļoties. Pievakarē daļa austrumiešu devās aplūkot arī uz Dienvidsusējas uzbūvēto HESu, kurš ir izvietots tikai pāris simtus metru no Dienvidsusējas ietekas Mēmelē, bet neilgi pēc tam, izdzirduši pērkonu dārdoņu pamalē, visi laivotāji kāpa krastā un veidoja nometni. Tas izrādījās prātīgi darīts, jo visai drīz sākās lietusgāze. Kooperējoties tika izveidota improvizēta nojume no dažādiem līdzīgi paņemtiem materiāliem un

visai drīz salidojuma dalībnieki varēja baudīt siltas vakariņas relatīvā sausumā. Arī šajā vakarā tika izvērstas dažādas diskusijas, kuras tāpat kā iepriekšējā naktī ieilga pēc pusnakts.

Nākošais rīts diemžēl ar laika apstākļiem nepiepriecināja un vairākas stundas tika gaidīta lietus mitēšanās līdz tika pieņemts lēmums pabraukt dažus kilometrus pa upi uz leju līdz pirmajai iespējamajai izkāpšanas vietai pie Viesītes ietekas, lai dotos mājās. Kā tādos gadījumos mēdz gadīties, pēc laivu izvilšanas krastā debess noskaidrojās un laikapstākļi tik strauji uzlabojās, ka pēc īsa brītiņa teorētiski bija iespējams sākt sauļoties. Izvietojušies pa mašīnām un nodevuši laivas to īpašniekiem, ļoti apmierināti par izdevušos JASu, visi devāmies uz māju pusi.

jn. Mikus Žagata

DUCENA FONDS TURPINA DARBU

Draugi! Laiku pa laikam, kad ievelkas kāds pasākums vai notiek kāda kavēšanās, austrumieši it kā jokojot nosaka: „Mēs neko nekavējam, bet gan darbojamies akadēmiskā garā.” Ja jau Jāņa Ducena piemiņas fonds ir Austruma dibināts, tad ir tikai loģiski, ka tā darbībā piemērojami līdzīgi principi. Taču Ducena fonda lietas nestāv uz vietas, un šobrīd notiek darbs „neredzamajā frontē”.

Liela daļa no jums jau būs lasījuši Austruma vēstkopā, ka fonds šī gada augustā noslēdza līgumu par sadarbību J. Ducena kapavietas sakārtošanā un uzturēšanā ar Rīgas Domes Mājokļu un vides departamentu. Šis līgums ir svarīgs, lai radītu fondam juridisku pamatu veikt turpmākus labiekārtošanas un uzturēšanas darbus J. Ducena kapavietā. It īpaši svarīgi tas ir, runājot par Ducena fonda galveno mērķi – J. Ducena kapa pieminekļa atjaunošanu. Tā kā šis piemineklis atrodas valsts aizsardzībā, tad jebkuras darbības ar un ap to saskaņojamas Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijā. J. Ducena kapa pieminekļa gadījumā šādu saskaņošanu var veikt tikai kapavietas uzturētājs. Tādēļ Ducena fonda noslēgtais līgums ar Rīgas Domi ir nozīmīgs pamats, uz kura balstīsies turpmākā darbība pie pieminekļa atjaunošanas un kapavietas sakārtošanas.

Uzreiz pēc līguma noslēgšanas ar Rīgas Domi fonds uzsāka aktīvu saraksti ar Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas atbildīgajiem darbiniekiem, lai aicinātu uz sarunu par turpmāku sadarbību Ducena fonda un inspekcijas starpā J. Ducena kapa pieminekļa atjaunošanas darbā. Ducena fondam galvenokārt noderētu inspekcijas lielā pieredze šāda veida projektos, tostarp arī ieteikumi darbu veicēju izvēlē. Diemžēl jāsecina, ka inspekcija ir diezgan inerta iestāde un neizrāda lielu ieinteresētību par Ducena fonda aktivitātēm. Tas ir īpaši sarūgtinoši, ja ņem vērā, ka bez inspekcijas iesaistes Ducena fonds nedrīkst veikt nekādas darbības ar pieminekli. Taču jāpatur prātā, ka Ducena fondu ir dibinājis Austrums – organizācija, kas pastāv teju 130 gadus un pārdzīvos visus neieinteresētos un inertos ierēdņus, galu galā panākot savu. Tādēļ nav iemesla nolaist rokas, un Ducena fonds iekāps arī pa logu vai nolaidīsies caur skursteni, ja inspekcija spītīgi nevērs vaļā durvis.

Vēl viens jaunums ir arhivāra Kārļa Zvirgzdiņa piesaistīšana J. Ducena dzīves gājuma profesionālai izpētei, izmantojot visu Latvijas arhīvos pieejamo informāciju par šo izcilo austrumieti un valstsvīru. Arhīva darbs ir sarežģīts un laikietilpīgs, taču tas lēnām virzās uz priekšu. Pirmie secinājumi – lai arī Ducens dzīvoja īsu mūžu, tā laikā ir paspēts tik daudz, ka tieši vietā ir teiciens: „Viņš savu dzīves sveici dedzināja no abiem galiem.”

Ļoti ceru, ka līdz novembra sākumam Ducena fondam izdosies paveikt arī pirmo praktisko darbu – uzlikt jaunas apmalītes J. Ducena kapam un uzbērt jaunas smiltis – šādi darbi kapavietā, šķiet, nav veikti jau vairākus desmitus gadu. Tāpat arī jācer, ka Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija tomēr atradīs sevī enerģiju pievērsties „Ducena lietai”, jo tas ļaus uzsākt vēl vienu būtisku darbu – kapa pieminekļa atjaunošanas un kapavietas labiekārtošanas projekta izstrādi un darbu tāmes sagatavošanu, kas ļaus uzsākt publisku ziedojumu vākšanas kampaņu.

Joprojām visa jaunākā informācija par J. Ducenu un Ducena fonda darbību atrodama mājas lapā www.ducens.lv un Austruma vēstkopā. Starp citu, mājas lapā var atrast arī informāciju par to, kā ziedot

Ducena fonda fondam. Ceru, ka tiem daudzajiem austrumiešiem, kas jau ir ziedojuši fondam, pievienosies arī citi draugi.

Vb. Mārtiņš Tarlaps, Ducena fonda valdes loceklis

Velētos nostiprināt Austruma atmiņā pēdējo gadu ziedojumus un ziedotājus

1. Alfrēda Blimberga balvu fonds. Februārī vairāki draugi pārrunāja priekšlikumu, nonākot pie secinājuma, ka Austrumam vajadzētu katru gadu apbalvot jaunieši, kurš nolasījis labāko referātu. Tika pieņemts lēmums šo apbalvojumu nosaukt mūsu vecākā biedra Alfrēda Blimberga vārdā – izveidot Alfrēda Blimberga fondu, lai vāktu līdzekļus apbalvojumam. Ziedojumus arī saņēmām – paldies vb. Edgaram Šmitam, Ojāram Upatniekam, Viesturam Paulam Karnupam, Mārtiņam Tarlapam, un pašam Alfrēdam Blimbergam, kā arī sav. Dzintaram Freibergam. Pirmais laureāts 2010./2011. akadēmiskā gadā bija jn. Matīss Lūciņš.

2. Austruma Gaita. Esam arī saņēmuši ziedojumus Austruma Gaitas izdošanai – paldies Zigrīdai Siliņai, Justīnei Zemgalei un A. Tepferei.

3. Liels paldies arī Austruma lielajam balstam – vb. Gintam Šīmanim, kurš nesavtīgi atbalsta un ziedo līdzekļus, lai Austruma pasākumi izdotos, piemēram, Darba svētki, braucieni uz Aučiem un citi izbraukuma pasākumi. Darba svētkos arī ziedoja sav. Dzintars Freibergs, bet Pavasara talkai – sav. Pēteris Ancāns. Austrums arī saņēma kārtējo ziedojumu Darba svētkiem no Austruma Fonda, kā arī ziedojumu Gadasvētkiem no vb. Arņa Marcinkēviča. Ziedojumi Austruma vispārējai darbībai ir saņemti no vb. Elmāra Bērziņa, vb. Jura Jēkabsona un vb. Ulda Lūša. Paldies visiem ziedotājiem.

4. Austruma mītnes remontam. Vēlos savā un Austruma valdes vārda pateikties visiem draugiem, kuri ir ziedojuši Austruma telpa remontam. Pateicos sekojošiem ziedotājiem:

- vb. O. Upatnieks
- vb. A. Reinis
- vb. A. Riekstiņš
- vb. A. Eiche
- vb. M. Tarlaps
- vb. A. Tomsons
- vb. U. Sprudžs
- vb. J. Ceriņš no Austrālijas (kā pēdējais Austrālijas kopas kasieris pārskaitīja bijušo kopas kases atlikumu)
- vb. J. Jēkabsons no Austrālijas
- vb. E. Bērziņš no Kanādas
- vb. I. Laviņš no ASV
- vb. A. Dimants
- vb. J. Grabis
- vb. A. Roze no Kanādas
- vb. J. Upatnieks no ASV
- vb. O. Bērziņš
- vb. A. Marcinkēvičs

Kopā līdz šim (04/10/2011) ir saziēdota Ls 2075,69, kas tiks izmantota: virtuves pārbūvei, jauno mēbeļu iegādei, lielo zāles remontam (ieskaitot grīdu atjaunošanu), u.c.

Atgādināju, ka joprojām ir iespēja ziedot Alfrēda Blimberga fondam un it īpaši, Austruma mītnes remontam. Jo tikai ar ziedojumiem Austrums spēj aizpildīt to iztrūkumu Austruma budžetā, kas veidojas dēļ laikā nenomaksātām biedra naudām.

Vb. Viesturs Pauls Karnups, Kasieris

NOTIKUŠIE NOTIKUMI

11.-12. jūnijs	Izziņas brauciens ar Janīnu Kursīti uz Latgali
25.-26. jūnijs	Izziņas brauciens ar Janīnu Kursīti uz Igauniju un Setu zemi
13.-14. jūlijs	Izziņas brauciens ar burinieku <i>Libava</i> uz Roņu salu
02. augusts	Austruma Dārza svētki
04.-07. augusts	Izziņas brauciens ar Janīnu Kursīti uz Abreni
12.-14. augusts	Jauno austrumiešu salidojums 2011
23. augusts	Draugu vakars

AUSTRUMS APSVEIC

- ❖ Apsveicam **sav. Rihardu Plotku** ar iestūrēšanu laulības ostā un ar meitas piedzimšanu!

DARBĪBAS PLĀNS

SANĀKSMES NOTIEK „AUSTRUMA” NAMĀ, Ģ. 123 OTRDIENĀS 18:30, JA NAV ĪPAŠAS NORĀDES.

03. septembris	2011/12. Akadēmiskā gada atklāšana
13. septembris	Politiskās debātes starp Arvilu Ašerādeni (Vienotība) un Edmundu Sprūdžu (ZRP). Moderators vb. Ainārs Dimants. Tēma: “Ekonomika un partiju piedāvātie ekonomikas attīstības modeļi”
20. septembris	Janīnas Kursītes priekšlasījums: “Pa Dzintara ceļu”
27. septembris	Mikus Žagata jaunieša priekšlasījums: “Spilves kauja”
04. oktobris	Ārējumu sapulce
11. oktobris	Filmu vakars. Dokumentālo kinokadru “Austrums 90. gadu sākumā Latvijā” skatīšanās
18. oktobris	Latvijas Republikas Ārlietu ministrijas valsts sekretāra Andra Teikmaņa priekšlasījums: “Eiropas Savienības attiecības ar Krievijas Federāciju”
19. oktobris	Austruma sabiedriskā diskusija "Vai Latvijā mediju ziņas ir brīvas un objektīvas"
25. oktobris	Artūra Barkāna jaunieša priekšlasījums.
28. oktobris	Grāmatas “Akadēmiskā vienība Austrums 125 gados” atvēršana
29. oktobris	Austruma 128. gadaspētīki.
01. novembris	Draugu vakars. Atskats uz 128.gadaspētīkiem.
08. novembris	Ducena fonda vakars. Latvijas Valsts vēstures arhīva vadošā pētnieka Kārļa Zvirgzdiņa priekšlasījums: "Austrumietis Jānis Ducens: meklējumi Latvijas Valsts vēstures arhīvā"
15. novembris	vb. Viestura Karnupa priekšlasījums: “Austruma – EŪS sadarbība”
18. novembris	Akadēmisko mūža organizāciju gājiens uz Rīgas Brāļu kapiem
22. novembris	Studenšu korporācijas “Staburadze” viesošanās Austrumā, ar priekšlasījumu "Ar zobenu cauri laikmetiem: daži tuvciņas bruņojuma vēstures aspekti Latvijas teritorijā no 5. līdz 20. gadsimtam"uzstājas vb. Artūrs Tomsons
29. novembris	Dziesmu vakars. Vada sav. Ronalds Muižnieks un sav. Mikus Žagata
06. decembris	Ulda Čodara jaunieša priekšlasījums
13. decembris	Gada noslēguma darījuma sapulce

SVEICAM JAU IEPRIEKŠ!

✚ vb. ALKAM Modrim	85 gadi
✚ vb. BRAMMANIM Andrim	50 gadi
✚ sav. FREIBERGAM Dzintaram	30 gadi
✚ vb. KAUGURAM Kārlim	45 gadi
✚ vb. LERHIM Aināram	45 gadi
✚ vb. LERHAM Helmutam	80 gadi
✚ vb. MĀLIŅAM Jānim	40 gadi
✚ sav. MEŽULIM MĀRTIŅAM	30 gadi
✚ sav. MUIŽNIEKAM Ronaldam	25 gadi
✚ vb. PADOMAM Kārlim	70 gadi
✚ sav. PLEŠAM Normundam	45 gadi
✚ vb. PUTNIM Robertam	35 gadi
✚ vb. RĪTIŅAM ANDREJAM	65 gadi
✚ vb. ROZEM Andrim	75 gadi
✚ vb. RUMBĒNAM Jurim	75 gadi
✚ vb. SVILPIM Jānim	60 gadi
✚ vb. ŠTENGELAM Valdim	90 gadi
✚ vb. UPATNIEKAM Ojāram	80 gadi